

VEČERNA HARMONIJA

CHARLES BAUDELAIRE — VLADIMIR LEVSTIK

Prihaja tihi čas; po steblih gre drhtenje,
vsak cvetni kelih kot kadilnica žehti;
v hladu večernih sap se zvok in vonj vrti;
otožni valček, v slo zamamljeno medlenje!

Vsak cvetni kelih kot kadilnica žehti;
gosli ječe kot srce, ki ga skli trpljenje;
otožni valček, v slo zamamljeno medlenje!
Tožno in krasno kot oltar nebo stoji.

Gosli ječe kot srce, ki ga skli trpljenje,
nežno srce, ki mrzi smrt in mrak noči!
Tožno in krasno kot oltar nebo stoji;
v strjeni krvi utaplja solnca se blestenje . . .

Nežno srce, ki mrzi smrt in mrak noči,
pobira vsako sled o dnevu, ki zgubljen je!
V strnjeni krvi utaplja solnca se blestenje . . .
Kakor monštranca v meni tvoj spomin žari!

ANDREJEVA IZPOVED

RUDOLF KRESAL

O d stropa je visela na tenki žici svetla krogla. Njen ledeni sij je bil moja muka. Zavedajoč se svoje človeške nemoči, sem si jo obesil nad glavo, da me je sekundo za sekundo opominjala na rdečo nit mojega spoznanja. S to lučjo sem si nenehoma dokazoval, kako strahotno sem odvisen od zunanjega sveta, od stvari. Kdo ve, ali bi mogel brez te luči ostati sebi zvest? — Dal sem si izraz duha. — In časih mi je bilo, kakor da sem izpod stropa visel — jaz.

Silva je iskala teme, se z zadnjimi silami skušala povrniti tja, v prostor življenja njene matere, v katerem mrak dobrodejno zagrinja vse ostre, vse jasne oblike, vso nevšečnost, in je laž le majhno, nujno, zelo potrebno zlo. Ali okrog nje se je pasel molk, plod zamišljenosti, velikega stremljenja, poseči s hladno, drzno roko v srce, objeti vso njegovo skrivnost, si do nje utreti svobodno pot. Iz strahu in odpora do brezobzirnega človekovega boja je za nekaj trenutkov pozabila svojo ljubezen in